मन्त्रान्तरम्। पृश्नैव वै पयसो मरुतो जाताः इति च हि ब्राह्मणम्। अभिद्यवः अभितो द्योतमानाः त्रिसप्तासः त्रिविधाः सप्तसङ्ख्या येषां ते त्रिसप्तासः, सप्तगणा वै मरुत इति ब्राह्मणान्नानात्, मरुद्गणाः सप्तसङ्ख्याकाः, तत्र धूनिश्च ध्वान्तश्चेत्यारण्यकोऽनुवाकोक्तो गणो मध्यमः। तस्मात् पूर्ववर्त्तिनः ईदृङ् चेत्यादिनोक्तास्त्रयो गणाः, ऋतश्च सत्यश्चेत्यादिनोक्ता उत्तरभाविनस्त्रयो गणाः, तत्रैकस्मिन् गणत्रयेऽपि सप्तसङ्ख्याका विद्यन्ते। तस्मात्ते त्रिसप्तासः इत्युच्यन्ते। स्वादुना हविषा सम्यङ्मोदन्त इति स्वादुः सम्मुदः। अत्र मरुत इति सम्बन्ध्यं पदं द्विराम्नातम्, तच्च वाक्यद्वये योजनीयम्। हे मरुतः शत्रून् प्रणीथ, हे मरुतो युष्मान् रोहितो शृणोदिति योजना॥

अथ सप्तमीमाह। "रोहितो द्यावापृथिवी जजान। तस्मिꣳस्तन्तुं परमेष्ठी ततान। तस्मिञ्छ्रिश्रिये अज एकपात्। अदृꣳहद् द्यावापृथिवी बलेन" इति। योऽयं रोहितोऽश्वरूपः प्रजापतिः स एव पुरा द्यावापृथिव्यावुत्पादितवान्। तस्मिन् रोहितेऽश्वे परमेष्ठी प्रजापतिस्तन्तुमश्वमेधतन्तुपरम्परां ततान विस्तारितवान्। एक एव पद्यते गच्छतीत्येकपात्। तथा च मन्त्रान्तरम्, सूर्य्य एकाकी चरतीति। स च मनुष्यवत् सृष्टिमध्ये पुनः पुनर्जन्मरहितत्वादजः। तादृशः सूर्य्योऽपि तस्मिन् रोहितेऽश्वे शिश्रिये आश्रितवान्। रोहिताश्वस्य प्रजापतिद्वारा जगत्सृष्टिकर्त्तृकत्वात् सूर्य्यस्य तदाश्रितत्वं युक्तम्। स च रोहितः स्वकीयेन बलेन द्यावापृथिव्यावदृंहत् दृढीचकार॥